

DE LOZE LUCHT

DE LOZE LUCHT

Elle Werners

© P.A.E.L.G. Brenninkmeijer-Werners
BOOKMUNDO 2024
TITEL: DE LOZE LUCHT
EENTWEE-GEDICHTEN
Teksten, opmaak, cover: Elle Werners

Ik ben een doodgewone vrouw, maar ik ben ook
uniek. Anders dan alle anderen.

*Aan mijn voetzolen kleeft de herfst. Ik heb vaak verklaard dat wat ik
schrijf door
iedereen gelezen mag worden. Ik beschrijf geen
geheime of sacrale dingen. Telkens
als ik even opveer moet ik denken aan een
toevalstreffer, of aan een
droomkasteel op de punt van een rots.*

Een vlokje sneeuw

Er was eens, in een ver en sprookjesachtig land, een gewone vrouw die in een betoverd bos woonde. Ze was anders dan alle anderen, want haar voeten raakten de herfstblaadjes aan alsof ze eraan vastzaten, en ze sprak met de dieren van het bos alsof ze haar familie waren.

Op een dag, toen ze een wandeling maakte door het woud, merkte ze een klein wit vlokje op dat van de hemel naar beneden dwarrelde. Dit vlokje was het witste dat ze ooit had gezien, en het leek wel een boodschap te dragen. Het dwarrelde langs haar neus, waarin paars en roze de boventoon voerden, en terwijl ze het inademde, voelde ze een magische kracht door haar heen stromen.

Het vlokje vertelde haar over een hoge berg, bedekt met folklore, waar de meest prachtige boombastschilderijen en rotsschilderingen te zien waren. De berg was een plek vol magie en geheimen, en alleen degenen met een zuiver hart konden de weg ernaartoe vinden.

Als ze het vlokje uitademde, zag ze een visioen van een grafmonument dat symbool stond voor de vergankelijkheid van het lichaam en de verbinding tussen aarde en geest. Het monument kwam tot leven wanneer het werd geteisterd door regen, vuur en termieten. Om het monument heen, hobbelen lawaaige razende monsters, versierd met bijenwas en pluimen, die als beschermers fungeerden.

De vrouw wist dat ze een doorzetter was, een verborgen heldin in haar eigen verhaal. Haar lichaam bestond uit vreemde cellen, wat haar lastig te herkennen maakte. Soms was ze een dingo, soms een krokodil, en soms een dappere groenling. Ze voelde zich verbonden met de voorouderlijke wezens die van gedaante en vorm konden veranderen.

Ze besloot de weg naar de berg te volgen, zigzaggend over verend gras en door moerassen vol kano's. Onderweg ontmoette ze drie kompanen, elk met een eigen talent en verhaal. Samen trotseerden ze ontberingen en vonden uiteindelijk de hoge berg. De hellingen hingen vol met folklore, net zoals het vlokje had voorspeld.